

**Інструкцыя біскупаў пастырскага рэгіёна Буэнас-Айрэса
для святароў рэгіёна
5 верасня 2016 года**

Апублікавана ў аргентынскім блогу *The Wanderer*
і іспанскім агенцтве навін *InfoCatolica*

Пераклад на англійскую мову: Matthew Cullinan Hoffman, *LifeSiteNews.com*

Пераклад на беларускую мову: *Te igitur*

Región pastoral Buenos Aires	Buenos Aires Pastoral Region	Пастырскі рэгіён Буэнас-Айрэса
<p>Criterios básicos para la aplicación del capítulo VIII de <i>Amoris Laetitia</i></p> <p>Estimados sacerdotes:</p> <p>Recibimos con alegría la exhortación <i>Amoris laetitia</i>, que nos llama ante todo a hacer crecer el amor de los esposos y a motivar a los jóvenes para que opten por el matrimonio y la familia. Esos son los grandes temas que nunca deberían descuidarse ni quedar opacados por otras cuestiones. Francisco ha abierto varias puertas en la pastoral familiar y estamos llamados a aprovechar este tiempo de misericordia, para asumir como Iglesia peregrina la riqueza que nos brinda la Exhortación Apostólica en sus distintos capítulos.</p> <p>Ahora nos detendremos sólo en el capítulo VIII, dado que hace referencia a “orientaciones del Obispo” (300) en orden a discernir sobre el posible acceso a los sacramentos de algunos “divorciados en nueva unión”. Creemos conveniente, como Obispos de una misma Región pastoral, acordar algunos criterios mínimos. Los ofrecemos sin perjuicio de la autoridad que cada Obispo tiene en su propia Diócesis para precisarlos, completarlos o acotarlos.</p> <p>1) En primer lugar recordamos que no conviene hablar de “permisos” para acceder a los sacramentos, sino de un proceso de discernimiento acompañado por un pastor. Es un discernimiento “personal y pastoral” (300).</p>	<p>Basic Criteria for the Application of Chapter VIII of <i>Amoris Laetitia</i></p> <p>Esteemed priests:</p> <p>We received with joy the exhortation <i>Amoris Laetitia</i>, which calls us above all to make the love between spouses grow, and to motivate the youth to opt for marriage and family. Those are the great themes that never should be ignored nor remain overshadowed by other issues. Francis has opened various doors in the pastoral ministry for families and we are called to take advantage of this time of mercy to receive, as a pilgrim Church, the riches that the Apostolic Exhortation offers us in its various chapters.</p> <p>At this time we will address only chapter VIII, given that it makes references to “guidelines of the bishop” (300) for discernment regarding the possible access to the sacraments of some of those who are “divorced and in a new union.” We believe it is convenient, as bishops of the same pastoral region, to agree to certain minimal criteria. We offer them without prejudice to the authority that each bishop has in his own diocese to specify them, complete them, or restrict them.</p> <p>1) In the first place we recall that it is not convenient to speak of “permission” to receive the sacraments, but rather a process of discernment accompanied by a pastor. It is a “personal and pastoral” (300) discernment.</p>	<p>Базавыя крытэрыі прымянення восьмага раздзела <i>Amoris Laetitia</i></p> <p>Шаноўныя святары,</p> <p>Мы з радасцю прынялі адгартацыю <i>Amoris Laetitia</i>, якая заклікае нас перадусім спрыяць узросту любові паміж сужэнцамі і матываваць моладзь выбіраць сужэнства і сям’ю. Гэта вялікія тэмы, якія ніколі не павінны ігнаравацца альбо засланяцца іншымі праблемамі. Францішак адкрыў розныя дзверы ў пастырскім служэнні сем’ям, і мы пакліканыя выкарыстаць гэты час міласэрнасці, каб прыняць, як пілігрымуючы Касцёл, тыя багацці, якія Апостальская Адгартацыя прапануе нам у розных раздзелах.</p> <p>Гэтым разам мы звернемся толькі да восьмага раздзела, улічваючы, што ён спасылаецца на “распараджэнні біскупа” (300) наконт распазнання магчымасці доступу да сакрамэнтаў некаторых з тых, хто “разведзены і знаходзіцца ў новым саюзе”. Як біскупы аднаго пастырскага рэгіёна, мы лічым зручным прыняць пэўныя мінімальныя крытэрыі. Мы прапануем іх, не перашкаджаючы ўладзе кожнага біскупа ўдакладняць, выконваць альбо забараняць іх у сваёй дыяцэзіі.</p> <p>1) Найперш мы нагадваем, што нязручна казаць пра “дазвол” прымаць сакрамэнты: гэта працэс распазнання, які суправаджае пастыр. Гэта “персанальнае і пастырскае” (300) распазнанне.</p>

<p>2) En este camino, el pastor debería acentuar el anuncio fundamental, el kerygma, que estimule o renueve el encuentro personal con Jesucristo vivo (cf. 58).</p>	<p>2) On this journey, the pastor should accentuate the fundamental announcement, the kerygma, that stimulates or renews the personal encounter with the living Christ (cf. 58).</p>	<p>2) На гэтым шляху пастыр павінен падкрэсліць фундаментальнае аб'яўленне, <i>керыгму</i>, якая стымулюе і аднаўляе нашыя асабістыя адносіны з жывым Хрыстом (пар. 58).</p>
<p>3) El acompañamiento pastoral es un ejercicio de la “via caritatis”. Es una invitación a seguir “el camino de Jesús, el de la misericordia y de la integración” (296). Este itinerario reclama la caridad pastoral del sacerdote que acoge al penitente, lo escucha atentamente y le muestra el rostro materno de la Iglesia, a la vez que acepta su recta intención y su buen propósito de colocar la vida entera a la luz del Evangelio y de practicar la caridad (cf. 306).</p>	<p>3) The pastoral accompaniment is an exercise in the “via caritatis.” It is an invitation to follow “the way of Jesus, that of mercy and integration” (296). This route demands the pastoral charity of the priest who welcomes the penitent, listens to him attentively, and shows him the maternal face of the Church, at the same time accepting his upright intention and his good purpose of arranging his whole life in accordance with the light of the Gospel, and the practice of charity (cf. 306).</p>	<p>3) Пастырскае суправаджэнне — гэта практыкаванне ў “via caritatis”. Гэта запрашэнне ісці “шляхам Езуса, шляхам міласэрнасці і інтэграцыі” (296). Гэты шлях патрабуе пастырскай любові святара, які запрашае пенітэнта, уважліва выслухоўвае яго і паказвае яму мацярынскае аблічча Касцёла, у той самы час прымаючы ягоны шчыры намер і добрую волю ўпарадкаваць усё сваё жыццё ў згодзе са святлом Евангелля і практыкай міласэрнасці (пар. 306).</p>
<p>4) Este camino no acaba necesariamente en los sacramentos, sino que puede orientarse a otras formas de integrarse más en la vida de la Iglesia: una mayor presencia en la comunidad, la participación en grupos de oración o reflexión, el compromiso en diversos servicios eclesiales, etc. (cf. 299).</p>	<p>4) This journey does not end necessarily in the sacraments, but rather can be oriented to other ways of being better integrated into the life of the Church: a greater presence in the community, participation in groups of prayer or reflection, commitment to various ecclesial services, etc. (cf. 299).</p>	<p>4) Гэты шлях неабавязкова заканчваецца на сакрамантах; ён можа быць скіраваны да іншых спосабаў інтэграцыі ў жыццё Касцёла: да большай прысутнасці ў супольнасці, да ўдзелу ў малітоўных ці рэфлексійных групах, да ўдзелу ў розных касцёльных служэннях і г. д. (пар. 299).</p>
<p>5) Cuando las circunstancias concretas de una pareja lo hagan factible, especialmente cuando ambos sean cristianos con un camino de fe, se puede proponer el empeño de vivir en continencia. <i>Amoris laetitia</i> no ignora las dificultades de esta opción (cf. nota 329) y deja abierta la posibilidad de acceder al sacramento de la Reconciliación cuando se falle en ese propósito (cf. nota 364, según la enseñanza de san Juan Pablo II al Cardenal W. Baum, del 22/03/1996).</p>	<p>5) When the concrete circumstances of a couple make it feasible, especially when both are Christians with a journey of faith, it is possible to propose that they make the effort of living in continence. <i>Amoris Laetitia</i> does not ignore the difficulties of this option (cf. note 329) and leaves open the possibility of receiving the sacrament of Reconciliation when one fails in this intention (cf. note 364, according to the teaching of Saint John Paul II to Cardinal W. Baum, of 22/03/1996).</p>	<p>5) Калі канкрэтныя абставіны пары робяць гэта магчымым, асабліва калі двое з'яўляюцца хрысціянамі з досведам веры, можна прапанаваць ім зрабіць высілак і жыць ва ўстрыманні. <i>Amoris Laetitia</i> не закрывае вочы на цяжкасці гэтага выбару (пар. зн. 329) і адкрывае магчымасць прыняцця сакраманту пакаяння, калі чалавек падае ў гэтым сваім намеры (пар. зн. 364, паводле вучэння св. Яна Паўла II кардыналу У. Баўму ад 22.03.1996).</p>
<p>6) En otras circunstancias más complejas, y cuando no se pudo obtener una declaración de nulidad, la opción mencionada puede no ser de hecho factible. No obstante, igualmente es posible un camino de discernimiento. Si se llega a reconocer que, en un caso concreto, hay limitaciones que atenúan la responsabilidad y la culpabilidad (cf.</p>	<p>6) In other, more complex circumstances, and when it is not possible to obtain a declaration of nullity, the aforementioned option may not, in fact, be feasible. Nonetheless, it is equally possible to undertake a journey of discernment. If one arrives at the recognition that, in a particular case, there are limitations that</p>	<p>6) У іншых, больш складаных умовах і калі немагчыма атрымаць пастанаўленне пра несапраўднасць сужэнства, згаданы выбар можа фактычна не быць магчымым. Тым не менш, падарожжа распазнання таксама можна прадпрыняць. Калі прыдзецца прызнаць, што ў дадзеным выпадку існуюць</p>

<p>301-302), particularly cuando una persona considere que caería en una ulterior falta dañando a los hijos de la nueva unión, <i>Amoris laetitia</i> abre la posibilidad del acceso a los sacramentos de la Reconciliación y la Eucaristía (cf. notas 336 y 351). Estos a su vez disponen a la persona a seguir madurando y creciendo con la fuerza de la gracia.</p>	<p>diminish responsibility and culpability (cf. 301-302), particularly when a person judges that he would fall into a subsequent fault by damaging the children of the new union, <i>Amoris Laetitia</i> opens up the possibility of access to the sacraments of Reconciliation and the Eucharist (cf. notes 336 and 351). These in turn dispose the person to continue maturing and growing with the aid of grace.</p>	<p>абмежаванні, якія змяншаюць адказнасць і вінаватасць (пар. 301-302), асабліва калі асоба мяркуе, што ўпадзе ў наступныя грахі, наносячы шкоду дзецям з новага саюза, <i>Amoris Laetitia</i> адкрывае магчымасць доступу да сакрамэнтаў пакаяння і Эўхарыстыі (пар. зн. 336 і 351). А гэта, у сваю чаргу, дазваляе асобе працягваць сталець і ўзрастаць з дапамогай ласкі.</p>
<p>7) Pero hay que evitar entender esta posibilidad como un acceso irrestricto a los sacramentos, o como si cualquier situación lo justificara. Lo que se propone es un discernimiento que distinga adecuadamente cada caso. Por ejemplo, especial cuidado requiere “una nueva unión que viene de un reciente divorcio” o “la situación de alguien que reiteradamente ha fallado a sus compromisos familiares” (298). También cuando hay una suerte de apología o de ostentación de la propia situación “como si fuese parte del ideal cristiano” (297). En estos casos más difíciles, los pastores debemos acompañar con paciencia procurando algún camino de integración (cf. 297, 299).</p>	<p>7) However, it is necessary to avoid understanding this possibility as an unrestricted access to the sacraments, or as though any situation might justify it. What is proposed is a discernment that adequately distinguishes each case. For example, “a new union that comes out of a recent divorce” or “the situation of someone who has repeatedly failed in his family commitments” (298) requires special care. [This applies] as well when there is a sort of defense or flaunting of the particular situation “as if it were part of the Christian ideal” (297). In these more difficult cases, the pastors must accompany with patience, seeking some way of integration (cf. 297, 299).</p>	<p>7) Аднак трэба пазбягаць разумення гэтай магчымасці як неабмежаванага доступу да сакрамэнтаў альбо як быццам любая сітуацыя магла б яе апраўдаць. Тут прапануецца распазнанне, якое адэкватна адрознівае кожную сітуацыю. Напрыклад “новы саюз, заключаны пасля нядаўняга разводу” альбо “сітуацыя, калі чалавек шматразова не выконваў сваіх сямейных абавязкаў” (298) патрабуюць асаблівай апекі. Тое ж датычыцца і абароны альбо гонару за пэўную сітуацыю, “як быццам бы яна была часткаю хрысціянскага ідэалу” (297). У гэтых больш складаных выпадках патрабуецца цярплівае пастырскае суправаджэнне з пошукам пэўных спосабаў інтэграцыі (пар. 297, 299).</p>
<p>8) Siempre es importante orientar a las personas a ponerse con su conciencia ante Dios, y para ello es útil el “examen de conciencia” que propone <i>Amoris Laetitia</i> 300, especialmente en lo que se refiere a “cómo se han comportado con sus hijos” o con el cónyuge abandonado. Cuando hubo injusticias no resueltas, el acceso a los sacramentos es particularmente escandaloso.</p>	<p>8) It is always important to guide people to place themselves with their conscience before God, and for this purpose the “examination of conscience” that is proposed by <i>Amoris Laetitia</i> 300 is useful, especially where it refers to “how they have behaved towards their children” or towards the abandoned spouse. When there were unresolved injustices, the access to the sacraments is particularly scandalous.</p>	<p>8) Заўсёды важна накіроўваць людзей прадставіць сваё сумленне Богу, і для гэтай мэты падыходзіць “рахунак сумлення”, прапанаваны ў параграфе 300, асабліва там, дзе ён кажа пра “як яны ставіліся да сваіх дзяцей” і да пакінутага сужэнца. Калі існавалі невырашаныя несправядлівыя сітуацыі, доступ да сакрамэнтаў асабліва скандальны.</p>
<p>9) Puede ser conveniente que un eventual acceso a los sacramentos se realice de manera reservada, sobre todo cuando se prevean situaciones conflictivas. Pero al mismo tiempo no hay que dejar de acompañar a la comunidad para que</p>	<p>9) It might be convenient that an eventual access to the sacraments be brought about in a reserved way, above all when conflictive situations are foreseen. But at the same time one must not cease to accompany the community, so that it might</p>	<p>9) Можна аказацца зручным адкрыць доступ да сакрамэнтаў прыхавана, асабліва калі можна прадбачыць канфліктныя сітуацыі. Але ў той жа час не трэба ўстрымлівацца ад суправаджэння супольнасці, каб яна ўзрастала ў</p>

<p>crezca en un espíritu de comprensión y de acogida, sin que ello implique crear confusiones en la enseñanza de la Iglesia acerca del matrimonio indisoluble. La comunidad es instrumento de la misericordia que es “inmerecida, incondicional y gratuita” (297).</p> <p>10) El discernimiento no se cierra, porque “es dinámico y debe permanecer siempre abierto a nuevas etapas de crecimiento y a nuevas decisiones que permitan realizar el ideal de manera más plena” (303), según la “ley de gradualidad” (295) y confiando en la ayuda de la gracia.</p> <p>Somos ante todo pastores. Por eso queremos acoger estas palabras del Papa: “Invito a los pastores a escuchar con afecto y serenidad, con el deseo sincero de entrar en el corazón del drama de las personas y de comprender su punto de vista, para ayudarles a vivir mejor y a reconocer su propio lugar en la Iglesia” (312).</p> <p>Con afecto en Cristo.</p> <p>Los Obispos de la Región</p> <p>05 de septiembre de 2016</p>	<p>grow in a spirit of understanding and welcoming, without creating confusion regarding the teaching of the Church on the indissolubility of marriage. The community is an instrument of mercy that its “undeserved, unconditional, and free” (297).</p> <p>10) Discernment is never finished, because “it is dynamic and must remain always open to new stages of growth and to new decisions that permit the realization of the ideal in a fuller way” (303), in accordance with the “law of gradualness” (295) and trusting in the help of grace.</p> <p>We are, above all, pastors. We therefore want to welcome these words of the pope: “I invite pastors to listen with affection and serenity, with the sincere desire to enter into the heart of the drama of people and to comprehend their point of view, to help them to live a better life and to recognize their place in the Church” (312).</p> <p>With affection in Christ,</p> <p>The bishops of the Region</p> <p>September 5, 2016</p>	<p>духу розумення і прыняцця, не ствараючы замяшання адносна вучэння Касцёла наконт неразрыўнасці сужэнства. Супольнасць — гэта інструмент міласэрнасці, якая з’яўляецца “незаслужанай, безумоўнай і бескарыслівай” (297).</p> <p>10) Распазнанне не завяршаецца ніколі, бо “яно дынамічнае і павінна заўсёды заставацца адкрытым да новых ступеняў росту і да новых рашэнняў, якія дазваляць рэалізаваць ідэал больш поўна” (303) у адпаведнасці з “законам паступовасці” (295) і верай у дапамогу ласкі.</p> <p>Мы найперш пастыры. Таму мы хочам прыняць гэтыя словы Папы: “Я запрашаю пастыраў выслухоўваць з любоўю і спакоем, са шчырым жаданнем увайсці ў сэрца людской драмы і зразумець іхні пункт гледжання, дапамагчы ім жыць лепшым жыццём і распазнаць сваё месца ў Касцёле” (312).</p> <p>З любоўю ў Хрысце,</p> <p>Біскупы рэгіёна</p> <p>5 верасня 2016 года</p>
---	--	--